

end en Følge af Frihandelen og Noget, som stæer overalt i andre Lande, navnlig hos de større søfarende Nationer. I England og Amerika spørger man aldrig, om Matrosen er Engländer eller Amerikaner, men man tager hvem man kan bruge og kan faae, og, da nu netop de større søfarende Nationer tage fremmede Folk, og endog fortrinnsviis danske, fordi disse ere meget dygtige, saa er det ikke Andet end fuldkommen Reciprocitet, naar det indrømmes danske Rhedere ogsaa at tage fremmede Folk, naar de behøve dem. Det Vaand, som det oprindelige Udkast vilde lægge paa Rhedere og Skibsførere, forekommer mig at være aldeles forkeert, thi efter det skulde man kun have Lov til at tage fremmede Søfolk, naar der „manglede“ danske, og jeg troer, det er det, den ærede sidste Taler ønskede skulde behøves. Men derved vilde afstedkommes ganske forfærdelige Vidtløftigheder og Ubehageligheder; man skulde da. for det Første godtgjøre, at man virkelig ingen danske Søfolk kunde faae, ikke engang i Nærheden. Naar man boede i Kjøbenhavn kunde man altsaa, som Følge deraf, blive nødsaget til at skrive til Helsingøer, Kjøge, Præstø o. s. v. for at spørge, om der ingen danske Søfolk var, og imidlertid maatte Skibet blive liggende uden at kunne komme ud; men dette er dog virkelig Noget, som paa ingen Maade kan gaae an, naar der skal være Handel. Dernæst kunde de, der have med Mønstringen at bestille, sige til Rhederen: ja, det er godt nok at paastaae, at der ingen danske Folk er, men der gaaer Gen. Ja, hvad vil han have? Han vil have 40 Rdl. om Maanedes. Siger jeg da: det vil jeg ikke betale, saa kunde man svare mig: ja, min gode Ven! der staaer blot i Loven, at, naar De kan faae danske Matroses, saa skal De tage dem, men der staaer ikke talt om, hvormeget De skal betale dem. Derimod troer jeg, at Forslaget, som det nu er kommet fra det andet Thing, er saaledes, at man i Gæt og Alt maa samstemme dermed.

N. Sage: Den forrige Sag, vi behandlede, dreiede sig om en høit begunstiget Industri, om een af de Industrigrene, som

man fra Statens Side ikke har kunnet opoffre nok for at drive frem, og daarligt nok er den endda drevet frem. Nærværende Sag berører en Industri, som til Lykke for den altid har været fri for Beskyttelse, men som, til Stede for den, altid har lidt af Extra-Byrder. Man har været overordentlig opfindsom i at lade Lovgivningen gjøre Alt, hvad den formaede, for at hindre vor Skibsfart; det foreliggende Lovforslag er det første Skridt til at føre os ind paa en bedre Vej i saa Henseende, og jeg takker den ærede Justitsminister for dette Skridt.

Det glæder mig at høre af den ærede Rigsdagsmand fra Jylland (v. Dockum), at denne Industri, som jeg vel tør kalde den næstvigtigste heri Landet, uagtet den har lidt under en Masse af Byrder — jeg skal ikke trætte Thinget ved at nævne disse — dog i 10 Aar er stegen med 25 pCt; jeg er overbevist om, at den vilde være stegen med et langt større Procenttal, hvis den ikke havde havt saa overordentlige Banffeligheder at kæmpe med. Som een af disse Banffeligheder, hvorunder den i de senere Aar har lidt, kan regnes Mangel paa Folk, eller at man kun har kunnet faae Folk til en særdeles høi Betaling. Nu synes det mærkværdigt, at medens enhver anden Industrigren heri Landet har Ret til at tage Folk, baade fra Indlandet og Udlandet saamange, man vil og hvem man vil, have vi Skibsrhederne heri Landet bestandigt været pligtige til at holde os til danske Matroses, og efter Lovforslaget skulle vi jo endnu være pligtige til at holde os til danske Matroses for det halve Antal. Jeg troer ikke, at Sagen i praktisk Henseende har saa overordentlig meget paa sig, men jeg vilde dog finde det fuldkommen rimeligt, om man aldeles frigav Forhyringen af Mandskab, saaledes at blot Skipper og Styrmand være herfra Landet. Vi ville for Flagets Skyld have den Sikkerhed, at de, der føre det, ere Folk, som have bevist, at de ere deres Kald vorne, men iøvrigt troer jeg, at man gjerne aldeles kunde frigive Forhyringen. Jeg er enig med den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 3die Valgfreds (Broberg) i, at vi kun i Nødsfald tage fremmede Folk; vi betale de danske meget